

Stephanie Kaars: ‘Gefeliciteerd, het is een ... gehandicapt kindje.’ Het aangrijpende verhaal van Stephanie en Sterre. Uitgegeven door Vriendin en Audax Publishing, Amsterdam 2010. ISBN 8710966921173 (Bevallingsproblemen/Lichamelijke Handicap/PO/1) Zie ook: <http://www.stephaniekaars.nl/>

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Stephanie Kaars over de tijd dat zij zwanger was van Sterre en het eerste levensjaar van Sterre. Sterre werd als gevolg van bevallingscomplicaties met een lichamelijke handicap geboren. Dagboekachtige stijl, makkelijk leesbaar.

Over de schrijfster: Stephanie Kaars (1981) werd net als haar dochter Sterre in Amsterdam geboren. Zij doorliep de opleiding Media en Informatie Management aan de Hogeschool van Amsterdam en ging werken als journaliste bij het blad Vriendin. Momenteel werkt zij als chef-redacteur van het meidenblad Girlz. Daarnaast is zij schrijfster van diverse columns en boeken en houdt zij zich bezig met Reiki. Zij woont samen met vriend Max, de vader van Sterre net buiten Amsterdam.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Stephanie het verloop van haar zwangerschap, de zware bevalling met complicaties waarna dochter Sterre op 31 december 2008 geboren werd en het eerste jaar uit het leven van Sterre. Aanvankelijk dachten de gynaecoloog, verloskundige en verpleegster dat alles in orde was, totdat bij het voeden Sterre stopte met ademen. Ze had bij de bevalling een hersenbeschadiging opgelopen en raakte hierdoor motorisch beperkt. Daarna volgde een periode waarin Sterre in levensgevaar verkeerde, convulsies kreeg en epileptische aanvallen. Ze werd in coma gehouden en kwam later weer langzaam bij. Het vooruitzicht was dat Sterre waarschijnlijk niet zou kunnen praten en lopen, bijna honderd procent zeker spastisch zou zijn en motorisch beperkt zou blijven. Stephanie beschrijft hoe ze in dat eerste jaar heen en weer geslingerd worden tussen uitspraken van hulpverleners, deskundigen en specialisten. Ze zoeken, naast behandelaars uit het reguliere circuit, ook alternatieve behandelaars die Sterre gaan begeleiden. En gedurende dat eerste jaar doet Sterre het beter dan verwacht werd.

Wat viel op: De complicaties bij de bevalling waarbij het de vraag blijft of die voorkomen hadden kunnen worden. En dat is pijnlijk. Want wat is daar dan voor nodig en hoe krijg je dat als patiënt in een afhankelijke positie voor elkaar. De domme opmerking van de verpleegkundige als zou Stephanie haar dochter dood drukken. De zorgen en het verdriet van Stephanie en Max naast de trots die zij ook voelen voor hun dochter.

Citaten: Pag. 40: Het is precies één minuut voor 12 als Max nog een keer vraagt of alles toch echt wel goed gaat met onze dochter, want op de één of andere manier heeft hij dat idee niet? De verpleegkundige kijkt naar mijn baby en mij en antwoordt dan verschrikt: “Nee, ze drukt haar dood tegen de borst!”
Pag. 111: ‘Ik ben zó kwaad, het voelt verschrikkelijk om afhankelijk te zijn van andere mensen, in dit geval de Thuiszorg. Tegelijkertijd besef ik dat dit de wereld is waarin wij zijn terechtgekomen en dat we geen keuze hebben. We zouden Sterre alleen kunnen terugbrengen naar het ziekenhuis, maar dat is het allerlaatste wat ik wil.’
Pag. 172: ‘Voor dokter K. en Judith is de kous hiermee af, een gesprekje met de ‘verontruste ouders’ en dat was het dan. Zij gaan verder met hun werk, wij worden

slechts een herinnering. Wij 'missers' horen bij hun vak. Dit jaar met oud en nieuw zullen ze vast nog wel even aan ons denken, maar dat was het dan. (...) En nog veel erger: Sterre moet het de rest van haar leven hiermee doen.'

Pag. 290: 'In het midden van ons bed ligt 'acht kilo liefde' zoals Max onze dochter de laatste tijd omschrijft. (...) Ons meisje slaapt rustig verder, zich van geen aflopende verjaardag of Nieuwjaar bewust. Wat een moment, wat een gezin. Als iemand het afgelopen jaar heeft laten zien wie ze is, is het onze Sterre wel.'

Recensie: mystify: 'Dit boek is een dagboek dat de lezer een kijkje geeft in het leven van ouders die meemaken dat hun pasgeboren gezonde kindje gereanimeerd moet worden en daardoor opeens een gehandicapt kindje is geworden. Het is recht uit het hart van een moeder geschreven. De bezoeken aan artsen, de bezorgdheid, boosheid maar vooral de onzekerheid voor de toekomst die je als ouders hebt als artsen zeggen dat jouw kindje lichamelijk en/of geestelijk gehandicapt is. Het zal voor ouders die ook het e.e.a. hebben meegemaakt rondom de geboorte van hun kindje soms erg herkenbaar zijn. Mensen die zich niet kunnen inleven in anderen en niemand kennen die in een vergelijkbare situatie zitten kunnen het boek beter niet kopen. Voor hen zal het een lang verhaal zonder spannend plot zijn. Dit boek gaat over het echte leven.'
Manon Koning : 'Wat een prachtig en goed geschreven boek! Heb tranen met tuiten gehuild. Echt een aanrader, voor iedereen die van waargebeurde verhalen houdt, maar ook voor artsen en verpleegkundigen. Die laatsten kunnen ervan leren hoe slecht nieuws bij patiënten binnenkomt en hoe dat hun leven kan verwoesten. Aangrijpend maar wel erg spiritueel...'

didi74 : 'Vooropstellend dat het verschrikkelijk is wat deze ouders is overkomen vindt ik het vooral een negatief boek ten opzichte van verplegend personeel/ artsen van het ziekenhuis waar het kindje geboren is terwijl er geen bewijs is dat het werkelijk aan hen te wijten valt dat hun kindje zuurstof tekort heeft gehad. Overduidelijk is wel dat deze ouders aan hun lot zijn overgelaten en dat had NOOIT mogen gebeuren! Terwijl je leest voel je met de ouders en Sterre mee al begon ik me behoorlijk te irriteren aan het feit dat de reguliere artsen steeds werden afgebrand/ niet geloofd en dat een sacraal therapeute volledig werd geloofd... Je wilt het boek graag uitlezen omdat je je afvraagt hoe het nu met Sterre gaat... Ik had graag meer warmte en toch ook een beetje humor teruggezien want het is al zo'n zwaar onderwerp ...'